

har haft, samtidig med, at han udtaler, at han kunde ønske at lønne sit Personale bedre. Men det kunde jo ogsaa tænkes, at Forholdet var saaledes, at der først ved den foreslaaede Forøgelse af Kontorholdsogdtgjørelsen kunde gjenneføres en plammæssig Forbedring af Personalets Lønninger. Men naar jeg nævner dette, er det, fordi jeg ønsker at udtale, at skjøndt Forholdet er saaledes, at disse Kontorholdsogdtgjørelser jo gives til Bedkommende paa den Maade, at han ikke er forpligtet til at bruge det hele Beløb til Lønninger, og skjøndt jeg ogsaa har den Mening, at det næppe er ønskeligt, at man gik over til det fuldstændig modsatte Princip, hvorved der blev vaaget over fra Ministeriets Side, at det, der var bestemt til Lønninger for Kontorpersonalet, ogsaa virkelig blev anvendt dertil, idet det vilde føre videre, end det i alle Henseender kunde være ønskeligt, vil jeg dog tillade mig at bemærke, at det kunde være heldigt, at der i større Træl blev vaaget derover, og at det kunde være godt, om vedkommende Embedsmand blev tilpligtet til at oplyse om Grundene, naar det viste sig, at han i et enkelt Aar havde brugt betydelig mindre til Lønninger for sit Kontorpersonale, end der var Forudsætningen for Bevillingen. Jeg tillader mig at nævne dette, fordi jeg tror, at det vilde være ønskeligt haade for Embedsstanden i det Hele, og ogsaa fordi det modsatte Forhold i høi Grad vanskeliggjør Arbeidet her i Rigsdagen, naar man skal gjenmenga og bestemme, hvad der kan være rigtigt at foreslaa til Kontorholdsogdtgjørelser. Forøvrigt skal jeg, saaledes som jeg begyndte med at sige, erklære, at Mindretallet slutter sig til de foreliggende Endringsforslag som et Kompromis og følgerlig gaar ud fra det Alt, hvad der foreligger af Forslag, vil blive vedtaget enstemmig.

Finansministeren (Strup): Naar de af Udvalget stillede Endringsforslag og tillige det udenfor Betænkningen af mig stillede og af Udvalget tiltraadte Endringsforslag vedtages, vil Loven komme til at foreligge i en Skikelse, som allerede af den foregaaende ærede Taler er betegnet som et Kompromis imellem Udvalgets Medlemmer — og den ærede Taler kunde jo gerne have føiet til: et Kompromis med Ministeren. Jeg finder derfor ingen Anledning til at komme ind paa de enkelte Endringsforslag. Naar det i Betænkningen er gjort gjældende, at Forudsætningen navnlig for Forøgelsen af Kontorholdsogdtgjørelsen udover, hvad der faktisk kan være brugt, maa bestemmes betinges af, at ogsaa det bevilgede Beløb eller rettere

sagt det i Lovforslaget fastsatte nye Kontorholdsogdtgjørelser bliver brugt af Embedsmændene, saa er jeg ganske enig med Udvalget deri. Men jeg skal dog tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om denne Sag i sin Almindelighed. Saaledes som Forholdet nu er, er det jo ganske overladt til Embedsmanden selv at fastsætte, paa hvilken Maade han vil faae sit Kontor besørget, han maa selv bære de større Udgifter, der skyldes deraf, og han er berettiget til at beholde, hvad Udgifterne ved Kontoret faktisk ere mindre end den bestemte Kontorholdsogdtgjørelse. Dette hidtidige System havde den Fordel, at man med temmelig Sikkerhed kunde gaa ud fra, at Embedsmænd ikke bruge Mere til deres Kontor, end der er nødvendigt, og at man gennem de aarlige Indberetninger om det faktisk Brugte faar en meget god Veiledning til Fastsættelse af fremtidige Kontorholdsogdtgjørelser. Det hidtil gjældende System har jo imidlertid den Skyggeside, at det undertiden kan hændes, at en Embedsmand for at faae sit Kontor tilstrækkelig besørget maa bruge af sine egne Indtægter dertil, ligesom han paa den anden Side kan spare paa Kontorudgifterne; saaledes at han derigennem forøger sin egen Lønning. Vilde man undgaa denne Ulempe, maatte det jo ske ved en Bestemmelse om, at Kontorholdsogdtgjørelsen fastsættes saaledes, at en Embedsmand kun fik indtil det Beløb, altsaa med andre Ord, at det, der faktisk ikke var brugt, blev i Statskassen. Men saa Meget er ogsaa ganske klart, at hvis man vilde indføre det, vilde Følgen blive den, at saa at sige Intet vilde blive sparet, og at man vilde savne al Veiledning til Fastsættelse af fremtidige Kontorholdsogdtgjørelser. Det kunde maaske synes, at man kunde komme ud over alle Vanskeligheder derved, at det direkte fra Statens Side bestemtes enten ved Lov eller administrativt, hvor stort et Personale og med hvilke Lønninger der skulde være paa ethvert Kontor; men jeg er af den Formening, at man derved vilde foranledige endnu større Ulemper end dem, man vilde søge at afhjælpe. Jeg skjøner ikke rettere, end at for de fleste Kontorets Bedkommende, og da navnlig for alle dem, hvor der er Oppebørslere for Staten, og hvor Embedsmanden selv skal bære hele Ansvar for Kassen, vil det være ganske overordentlig betænkeligt at indblande sig i Forholdene med Hensyn til Tal, Lønninger, og endvidere med Hensyn til Ansættelse af Kontorpersonale. Jeg tror, at hvilken Vej man end vil slaa ind paa, vil man ikke kunne undgaa, at der kommer til at fløbe ikke ubetydelige Mangler ved enhver enkelt af